

VOLDRIA SER COM ELL

Hi havia una vegada un nen que es deia Nico. En Nico era un nen pobre i sempre pensava que volia ser com els altres nens que veia per carrer o pel seu voltant.

Un dia, mentre passejava pel parc, en Nico va veure a un altre nen assegut a un banc. Aleshores, va decidir seure al seu costat. De seguida, l'altre nen amb els ulls brillants plens de llàgrimes, li va preguntar al Nico si volia ser el seu amic. Però ell no li va posar molta atenció ja que només es fixava en les sabates esportives que portava. Realment eren boniques! No el va respondre. Es va posar tant gelós que va sortir corrents cridant: "VOLDRIA SER COM ELL!".

Va córrer enrabiad durant molta estona fins que va arribar a una zona tranquil·la i es va quedar adormit pensant en el que havia passat i en la mala sort que tenia. Mai podria tenir unes sabates noves com les de l'altre nen.

Després d'una estona es va despertar i es va adonar que estava al cos de l'altre nen! Genial! Tenia posades les precioses sabates. Feia temps que no se sentia tant feliç! Estava molt emocionat, però de sobte, es va intentar aixecar per donar salts d'alegria i no podia. Què passava? Es tractava d'un malson? Al voltant seu veia al nen del banc corrents, rient i saltant sense parar per la gespa del parc. No entenia res! De cop i volta, va veure que s'apropava a ell una dona amb una cadira de rodes... Qui era? El va ajudar a seure a la cadira i van anar cap a casa.

En arribar a casa, en Nico es va quedar de pedra. No era capaç d'explicar amb paraules el que estava veient... Era una casa gran, luxosa i molt moderna. Semblava que estava a dins d'una pel·lícula. De seguida va conèixer els que eren els seus pares, semblava que s'estimaven i l'estimaven molt. Tenien persones per fer les feines de la casa, li feien el llit, li portaven el dinar, podia tenir el que volgués i comprar totes les sabates que li agradessin... Era la vida perfecte! Només hi havia un inconvenient: era discapacitat i sempre estava

assegut a la cadira de rodes, feia coses tranquil·les i sempre havia algú al seu voltant per ajudar-lo.

Va passar el temps i en Nico se sentia cada vegada més trist. Trobava a faltar córrer, saltar... Curiosament, l'altre nen va estar feliç al principi veient que podia jugar, córrer, saltar... Però ara també estava molt trist. I no per la vida de luxe que ja no tenia, sinó perquè trobava a faltar l'amor dels seus pares.

Un dia tots dos nens ja no podien més i van cridar amb totes les seves forces: "Vull estar de nou al meu cos i ser qui jo era!". Es van anar a dormir amb aquest desig i quan es van despertar al dia següent tot tornava a ser com era abans i van recuperar la seva vida.

Els dos van poder viure durant un temps una vida que no era la seva, però van aprendre que hem de valorar les coses que tenim. Fins que no les perdem, a vegades no som capaços de valorar-les realment.